

Opus Christi Salvatoris Mundi
OPUS CHRISTI SALVATORIS MUNDI

Newsletter
Rok 8
Numer 10
Październik 2020

MISJONARZE SŁUDZY UBOGICH

Intencja ewangelizacyjna:

Módlmy się, aby wierni świeccy, a szczególnie kobiety, na mocy chrztu w większym stopniu byli włączani w podejmowanie odpowiedzialności za Kościół..

(Intencja powierzona przez Ojca Świętego Światowej Sieci modlitwy za Papieża)

Blask prawdy

Katechizm Kościoła Katolickiego

134 Omnis Scriptura divina unus liber est, et hic unus liber est Christus, "quia omnis Scriptura divina de Christo loquitur, et omnis Scriptura divina in Christo impletur" - Całe Pismo święte jest jedną księgą, a tą jedną księgą jest Chrystus, "ponieważ całe Pismo święte mówi o Chrystusie i całe Pismo święte wypełnia się w Chrystusie".

135 Pismo święte zawiera słowo Boże, a ponieważ jest natchnione, jest prawdziwie słowem Bożym.

136 Bóg jest Autorem Pisma świętego, ponieważ natchnął jego ludzkich autorów; On działa w nich i przez nich. W ten sposób zapewnia nas, że ich pisma bezbłędnie nauczają prawdy zbawczej.

137 Interpretacja Pism natchnionych powinna przede wszystkim zwracać uwagę na to, co Bóg przez świętych autorów pragnie objawić dla naszego zbawienia. "To, co pochodzi od Ducha, nie może być w pełni zrozumiane inaczej, jak tylko przez działanie tego samego Ducha".

138 Kościół przyjmuje i czci jako natchnione 46 ksiąg Starego Testamentu i 27 ksiąg

Nowego Testamentu.

139 Cztery Ewangelie zajmują centralne miejsce, ponieważ ich ośrodkiem jest Jezus Chrystus.

140 Jedność obu Testamentów wynika z jedności zamysłu Boga i Jego Objawienia. Stary Testament przygotowuje Nowy, a Nowy wypełnia Stary. Stary i Nowy Testament wyjaśniają się wzajemnie; obydwa są prawdziwym słowem Bożym.

141 "Kościół miał zawsze we czci Pisma Boże, podobnie jak samo Ciało Pańskie". Pismo święte i Ciało Pańskie karmią całe życie chrześcijańskie i kierują nim. "Twoje słowo jest lampą dla moich stóp i światłem na mojej ścieżce" (Ps 119, 105).

Wiadomości, nad którymi warto się zastanowić

Nowe „dyrektorium” katechetyczne (część III)

Centralną rolę Kerygmatu należy jednak pojmować w sensie jakościowym, a nie chronologicznym. Kerygmat bowiem powinien być obecny na wszystkich etapach katechezy i to każdej katechezy. Jest to „pierwsze obwieszczenie”, jakie się czyni, ponieważ Chrystus jest jedynym, co niezbędne. Wiara nie jest czymś oczywistym, do czego odwołujemy się w potrzebie, ale jest aktem wolności obejmującym całe życie. Dyrektorium przyjmuje tę centralną rolę Kerygmatu, która wyraża się w sensie trynitarnym jako zaangażowanie całego Kościoła. Katecheza, jak podkreśla Dyrektorium, charakteryzuje się obecnością tego wymiaru oraz konsekwencjami, jakie pociąga za sobą w życiu poszczególnych osób. W tej perspektywie cała katecheza nabiera szczególnej wartości wyrażającej się w nieustannym pogłębianiu ewangelicznego przesłania. Celem katechezy jest zatem doprowadzenie do poznania miłości chrześcijańskiej, która prowadzi tych, którzy ją przyjmują, do nawrócenia i stania się uczniami ewangelizatorami.

Dyrektorium zajmuje się różnymi zagadnieniami, które jednak wszystkie odsyłają do tego głębokiego celu. Pierwszym wymiarem jest mistagogia, która ukazuje się poprzez dwa elementy wzajemnie się dopełniające: przede wszystkim odkrycie na nowo wartości

liturgicznych znaków wtajemniczenia chrześcijańskiego; poza tym postępujące dojrzewanie procesu formacyjnego, w który zaangażowana jest cała wspólnota. Mistagogia jest uprzywilejowaną drogą, którą należy iść, a nie jedną z opcji w itinerarium katechetycznym, pozostaje jakby momentem obowiązkowym, ponieważ włącza coraz bardziej w misterium, w które się wierzy i które się celebruje. To właśnie świadomość prymatu misterium powoduje, że katecheza nie odrywa Kerygmatu od jego naturalnego kontekstu. Głoszenie wiary jest zawsze głoszeniem misterium miłości Boga, który stał się człowiekiem dla naszego zbawienia. Odpowiedzią może być jedynie przyjęcie misterium Chrystusa, aby mogło ono rzucić światło na tajemnicę naszej własnej osobistej egzystencji (por. GS 22).

Innym novum Dyrektorium jest związek między ewangelizacją a katechumenatem w jego różnych znaczeniach (por. nr 62). Jest sprawą pilną ukończenie pewnego „nawrócenia duszpasterskiego”, aby wyzwolić katechezę z pewnych więzów, które blokują jej skuteczność. Pierwszym z nich jest schemat szkoły, który ma przedstawiać paradygmat inicjacji chrześcijańskiej.

Katecheta zastępuje nauczyciela, szkolna sala staje się lekcją religii, kalendarz szkolny jest identyczny z kalendarzem katechizacji... Drugim schematem jest mentalność, według której w katechezie uczestniczy się, aby przyjąć jakiś sakrament. Jest rzeczą oczywistą, że po przyjęciu sakramentów Wtajemniczenia, powstaje katechetyczna próżnia. Trzeci schemat to dokonywana przez duszpasterstwo instrumentalizacja sakramentu, przez co moment bierzmowania wyznaczany jest przez strategię duszpasterską zmierzającą do zatrzymania w parafii małej trzódki młodych ludzi, a nie przez znaczenie, jakie sakrament ten sam w sobie posiada w ekonomii życia chrześcijańskiego.

(Osservatore Romano, 25 czerwca 2020)

ciąg dalszy nastąpi

W świetle naszego charyzmatu

Kontynuujemy prezentację dokumentu ojca Giovanniego Salerno MSP opatrzonego datą 1999. Ojciec Giovanni przedstawia w tym dokumencie dwanaście stopni pokory z Reguły św. Benedykta.

**SŁUDZY UBOGICH
POKOLENIE CICHYCH
I POKORNYCH SERCEM**

o. Giovanni Salerno MSP

Dwunasty stopień pokory

Ów dwunasty stopień pokory w pewnym sensie streszcza wszystkie poprzednie stopnie, stanowiące itinerarium osoby poświęconej Bogu.

Jeśli człowiek prawdziwie dojrzeje, dociera do momentu, w którym odkrywa, że upodobnił się w całym swoim jestestwie do Chrystusa pokornego i uległego.

Wszystkie przedstawione w tym dokumencie aspekty pokory skierowane są właśnie na kształtowanie Sługi Ubogich na wzór Jezusa Chrystusa. A dwunasty stopień pokory wskazuje pełnię życia wewnętrznego jako wewnętrznej komunii z Chrystusem, jako przekształcenie w Niego.

Dwunasty stopień pokory polega na tym, że Sługa Ubogich „mnie nie tylko w sercu, ale także w samej postawie okazuje zawsze pokorę oczom ludzi”.

Wszyscy mamy w naszym wnętrzu wiele dobrych pragnień (pokory, szczerego posłuszeństwa, czystości, modlitwy) wzbudzanych przez Ducha Świętego: są one jednak w stadium embrionalnym, jak obietnice oczekujące na wypełnienie, i nie zawsze niestety się urzeczywistniają. W dwunastym stopniu pokory zakłada się, że Sługa Ubogich przez nieustanne ćwiczenie się w przewyciężaniu siebie oraz dzięki jednoczącej go z Chrystusem miłości doszedł do życia w prawdzie do tego stopnia i do takiej wewnętrznej jedności, że nie doświadcza już w sobie sprzeczności lub niespójności między swym bytem, a swoimi czynami.

Dyskurs milczenia, wręcz przeciwnie, jest dyskursem głębi istnienia: im bardziej żyje się na głębiach, tam, gdzie naprawdę dotyka się Boga, tym bardziej człowiek jest zjednoczony i pełen wewnętrznego pokoju, człowiek, który postępuje drogą prawości. Tu spotykamy zatem kolejny stopień pokory.

My, wręcz przeciwnie, uznajemy, że nasze zachowania są ciągle nieco niespójne. W głębi naszego serca mamy wielkie i szczerze pragnienia, jednak nasza natura, nasza wrażliwość i nasza mentalność nie są jeszcze dobrze zestrojone z duchem.

Człowiek zjednoczony dzięki ciągłej ascezie jest w stanie urzeczywistnić pragnienia i w ten sposób okazuje na zewnątrz syntezę, która dokonała się w jego wnętrzu. Jawi się on zatem jako człowiek pełny, dojrzały. To ujawnienie się osiągniętej cnoty nie jest ostentacją. Widać w nim bowiem nie tyle zdolności osoby konsekrowanej, wciąż bardziej świadomej swojej nicości, ale przedziwne działanie łaski Bożej.

(ciąg dalszy nastąpi)

Wiadomości z naszych domów

Misjonarki Sługi Ubogich

W naszym Domu Misjonek Sług Ubogich w Cuzco nadal pozostajemy w izolacji. Dzięki Bogu wszystkie nasze dzieci czują się bardzo dobrze, plan dnia jest intensywny i kontynuujemy z zapałem nasze szkolne zajęcia w domu. Ten bardzo szczególny rok przeżywamy w sposób „wyjątkowy” spełniając domowe czynności: modlitwę, zadania domowe, katechezę, zabawę, sprzątanie, konkursy, „kino domowe”, krótkie wycieczki po domu, itp.

W tych dniach obchodziliśmy urodziny wszystkich dzieci urodzonych w ostatnim miesiącu, są to momenty pełne radości i wesela dla wszystkich, mieliśmy nawet piniatę (jest to ludowy zwyczaj, polegający na strącaniu specjalnej kuli, wypełnionej słodyczami, które po jej rozbiciu uczestnicy starają się zebrać w jak największej ilości).

Wspólnota w Ilo w Peru

Wy dajcie im jeść! – tę właśnie posługę, w pełnym ogromnych potrzeb czasie, Pan każe nam pełnić dla naszych braci dotkniętych najbardziej dotkliwymi konsekwencjami koronawirusa: niebezpieczeństwem zakażenia i zagrożeniem głodem: jest to czas na to, by nasza wiara ukazała się w czynach. W Ilo-Moquegua, obszarze znanym jako wieś bezprzewodowa, Alto Chibaya, my, Misjonarki Sługi Ubogich, otwarłyśmy stołówkę, w której codziennie odbiera swoje racje żywnościowe 150 osób: na początku celem było rozdanie stu porcji, jest jednak jasne, że Boża Opatrzność dotyka serc, by „nakarmić swoje dzieci”, dzięki czemu możemy wydawać 150 posiłków. Ludzie przynoszą nam żywność, inni dzwonią pytając, jak można pomóc, i, jak wdowa z Ewangelii, wielu dzieli się tą niewielką ilością, jaką ma na swoje utrzymanie. Niech Bóg błogosławi i hojnie wynagrodzi wszystkich tych cichych dobroczyńców.

Także w Cuzco kontynuujemy wydawanie żywności, materiałów higienicznych i pomocy szkolnych: nasze małżeństwa misyjne, kapłani i bracia ze wspólnoty w Andahuaylillas, stali się po raz n-ty świadkami cudów Bożej opatrzności, dzięki którym wiele ubogich rodzin otrzymuje pożywienie, stanowiące dla wielu z nich w tym czasie zamknięcia jedyną pomoc.

Misjonarze Słudzy Ubogich

Wśród wielu rzeczy, jakie musimy określić w długim procesie uznawania nas za Zgromadzenie Zakonne (na prawie papieskim), stanęliśmy przed koniecznością

skonkretyzowania ram czasowych i sposobu odbywania nowicjatu w gałęzi męskiej, co nie było jeszcze dokładnie określone wśród różnych etapów procesu formacyjnego. 28 sierpnia (w dniu jednego z naszych patronów, św. Augustyna) dane nam było przyjąć oficjalnie naszego pierwszego nowicjusza w prostej, lecz wzruszającej celebracji. Był nim brat Mateo pochodzący z Cusibamby, wioski, w której od lat działa wspólnota sióstr Misjonarek Sług Ubogich. Polecamy go Waszej modlitwie, aby mógł dokonać ostatecznego rozeznania i mocniej usłyszeć Boże wezwanie do służenia Mu na zawsze w najuboższych.

Ważne daty w miesiącu październiku:

Niedziela, 11 października: Odnowienie przyrzeczeń oblackich przez oblatów Misjonarzy Sług Ubogich na całym świecie podczas uroczystej Mszy świętej celebrowanej w Miasteczku Chłopców i transmitowanej przez internet.

Niedziela, 12 października: W tym dniu, który we wszystkich naszych domach jest dniem adoracji i postu, odnawiamy nasze śluby posłuszeństwa, ubóstwa, czystości i nieustannego nawracania się w służbie najuboższemu.

Sobota, 17 października: Spotkanie na temat duchowości misyjnej otwarte dla wszystkich w Caltagirone na Sycylii, w prowincji Katania.

Niedziela, 18 października: Msza święta i spotkanie z grupą misyjną w Gela na Sycylii, w prowincji Caltanissetta.

Piątek, 30 października: Wirtualny kurs formacji katechetycznej o godzinie 21.15 na platformie zoom.us <https://us02web.zoom.us/j/86291817815>

Więcej informacji:

e-mail: missionaricuzco@gmail.com

web: www.msptm.com

Facebook: Misioneros Siervos de los Pobres/

Missionary Servants of the Poor

Instagram [misionerossiervosdelospobres](https://www.instagram.com/misionerossiervosdelospobres)

[@MisionerosSiervosdelosPobres](https://www.instagram.com/MisionerosSiervosdelosPobres) Misioneros Siervos de los Pobres

Youtube Missionari Servi dei Poveri

Zadanie misyjne:

W tym miesiącu specjalnie poświęconym *missio ad gentes* chcemy skupić naszą

modlitwę wokół tych misji. Będzie zatem naszym celem organizowanie misyjnego różańca, a także ofiarowywanie w ciągu całego miesiąca niewielkich wyrzeczeń w intencji wzrostu liczby i świętości misjonarzy, a także z prośbą o wytrwałość dla tych, którzy pełnią swoją posługę w trudnych warunkach.

Świadomi także faktu, że pandemia uniemożliwia przyjazd nowych młodych gotowych przeżyć doświadczenie misyjne, musimy zwielokrotnić nasze wysiłki, aby rozpowszechnić charyzmat Misjonarzy Sług Ubogich. Zachęcamy was zatem, byście dzielili się z nami wszelkimi inicjatywami, jakie Wasz misyjny entuzjazm wam podsunie.